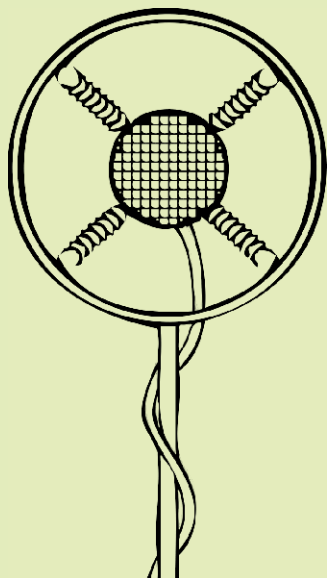

ZDENĚK SVĚRÁK

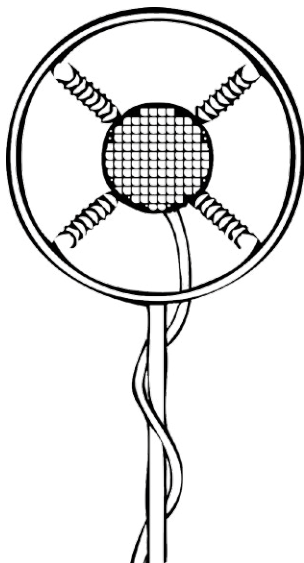
TICHÉ ŠLAPACÍ
KRÁLOVSTVÍ

ZDENĚK SVĚRÁK

TICHÉ ŠLAPACÍ
KRÁLOVSTVÍ

Pohádka pro děti i dospělé

COSMOPOLIS

ÚVOD

V šedesátých letech, kdy ještě televize nekrálovala tak neúprosně jako dnes, zatoužil jsem napsat nedělní rozhlasovou pohádku. To nebyl malý cíl. Pohádky tehdy z rozhlasu po drátě i bez drátu poslouchal celý národ, děti i dospělí.

Pohádka *Tiché šlapací království* má svůj osud. Vypráví o divném království, kde se nesmí mluvit nahlas... A ti, kteří neposlechnou, si pak můžou zpívat písničky v královském vězení.

Takzvaní normalizátoři nechali pohádku po roce 1968 smazat jako nežádoucí. Nejspíš proto, že „tiché království“ příliš připomínalo tehdejší Československo.

Ale po listopadu 1989 se pohádka dočkala nového natočení pod názvem Kolo se zlatými ráfky. Věříme, že potěší nejen chytré děti, ale i jejich chytré rodiče.

POSTAVY:

reportér – vypravěč Ludvík Šňůra

král Tichošlap IV.

královský rádce Josef Špicl

doktor Sádlo

elektrikář Karel

princezna Bohunka

učitelka Tichá

Sloupník

žák Václav Bíško

poštovník Spěšnina

zloděj Pátek

DIVNÉ TICHÉ ŠLAPACÍ KRÁLOVSTVÍ

Hlásí se Tiché šlapací království. U mikrofonu Ludvík Šňůra, reportér královského rozhlasu.

Byl jsem požádán, abych vám vyprávěl o našem divném království, poněvadž jsem se osobně zúčastnil dějin. Tedy, nejprve je třeba říci, že naše království bylo divné, ale už není. Já například mluvím ještě ze zvyku tiše, ale... mohu docela klidně mluvit i nahlas. Tak daleko už jsme. Ale o tom později, k tomu dojdeme, teď prosím pozor. Dovolují si představit jednotlivé osoby našeho království. Tak za prvé – jeho veličenstvo král Tichošlap IV.

„Nooo, tady jsem se na mou duši poved, co?“ prohlíží se samolibě král Tichošlap IV.

„Je to nejkrásnější známka, jakou jsem kdy viděl, Vaše Veličenstvo,“ neváhá s odpovědí královský rádce.

„To jsi řekl dobře, Josefe. Připadá mi, že na ní mám takové moudré oči. Zvláště to levé.“

„Ano, levé je zvlášť moudré,“ souhlasí rádce. „Ovšem to nikterak neznamená, Veličenstvo, že by pravé moudré nebylo. Na té známce jste se, milosti, skutečně vyvedl.“

„Hmmm... Podej mi nějakou obálku, já se zezadu nasliním a pošlu se bratrovi do Itálie.“

„Ha, ha, ha...“ směje se rádce. „Ten bude zase mrkat, milosti. He, he, he... Co jsem to chtěl říci? Už vím, vyšetřování ohledně toho výbuchu včera v dopoledních hodinách už je ukončeno.“

„Ano? A jak to dopadlo?“ zajímá se Tichošlap IV.

„Šel jsem na to od lesa, milosti.“

„Ten rošťák se schoval v lese?!“ nevěří Jeho Veličenstvo.

„Nikoli, to je takový slovní obrat,“ vysvětluje Josef.

„Aha.“

„Pachatelem výbuchu je Václav Bíško, žák 2. třídy zdejší školy, prosím. Dovolím si vám přečíst jeho výpověď: *„Snědl jsem svačinu a koukám, že mám v ruce prázdný pytlík. Tak jsem ho nafouk a udělal jsem ránu.“*“

„To je zajímavé. Jak ho za ten čin potrestáme?“ ptá se vládce.

„Dovoluji si připomenout, milosti, že jste si při výbuchu úlekem polil polévkou úplně nový plášť z dovezeného hermelínu. A dovoluji si dále uvést, že čin je daleko nebezpečnější, než se zdá!“

„Ty myslíš, že se to nedá vyprat?“ děsí se panovník.

„Veličenstvo, dělá-li žák Bíško ve druhé třídě výbuchy, způsobující váš úlek, čeho se dočkáme za pár let?!“ varuje rádce.

„No, čeho se dočkáme?“ ptá se nedočkavě král Tichošlap IV.

„No,“ zamýšlí se Josef, „za pár let bychom se mohli dočkat detonací!“

„Ne!“ zlobí se vládce.

„Ano, detonací, které by otrásly samými základy!“

„Nemluv pořád o tom rámusu, víš dobře, že to nesnáším. Fúj, to jsem z toho nervózní. Jak ho tedy potrestáme?“

„Navrhuj zabavit mu veškeré jeho obrázkové knížky. Mám zjištěno, že tím ho potrestáme nejvíc. Obrázkové knížky, to je jeho. Ty ho nejvíc baví. Máme je tedy zabavit?“

„Zabavit!“ končí debatu král.

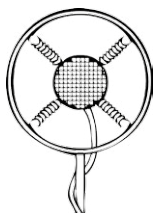

Tak, to byl tedy král Tichošlap IV., u něhož jsme zastihli i Josefa Špicla, královského rádce a slídiče.

Bystřejší z vás už jistě postřehli, že král nesnáší hluk, rámus, křik, hukot, práskání, bouchání, hlasité zpívání, o randálu a bengálu vůbec nemluví. Král Tichošlap snáší jen známky, na kterých je vyobrazen. A ticho. Vypadá to jako nevinný vrtoch, ale není to nevinný vrtoch. Je to pravé peklo. Představte si například, jak těžko se mi dělá reportáž z napínavého fotbalového utkání:

„A k míči se dostává levé křídlo červených,“ reportér Šňůra ztiší hlas do šepotu, „je to Kulišák, jedna klička, druhá klička... Vážení posluchači, předem upozorňuji, abyste v případě, že Kulišák – nedej bože – vsítí gól, zachovali klid a hlavně ticho, žádný křik... třetí klička...“

góóól. Jedna nula. Ano, gól. A tribuny nám ukázněně mlčí. Tak to má v našem Tichém šlapacím království být.“

Ovšem já jsem, promiňte, ještě nevysvětlil, proč se naše království jmenuje šlapací.

Náš král nesnáší hluk, proto je u nás všechno šlapací. Sám král jezdí ve zlatém šlapacím autě. Nešlape samozřejmě osobně, k tomu má pět královských šlapáků v livrejích.

Máme také šlapací autobusy. Chcete se svézt? Tak pozor – pojedeme! Nohy na pedály a raz, dva, raz, dva... Mládenci na zadních sedadlech, neulejvat se... Pane řidiči, ten mladík vedle mě se ulévá! Mladíku, styďte

se! Raz, dva, raz, dva... Stačí. Odpočinek. Jedeme z kopce... Příští stanice: Bezhluchá.

Ano, správně se ptáte, proč nezapřáhneme koně? Ale koňská kopyta nám, jak známo, klapou. A kromě toho náš král koně nesnáší, neboť Tichošlapa II., dědečka Tichošlapa IV., kůň kopl do čela. Od těch dob šlapeme. Jsme Tiché šlapací království. Kdo šlape, ten jede!

A jak vidím, šlape tamhle i doktor Sádlo.

„Buďte zdrav, doktore. Kam uháníte?“ zjišťuje reportér Šňůra.

„Ale, Karel spad ze sloupu,“ odpovídá doktor Sádlo.

„Kdo?“

„Karel. Elektrikář.“

Promiňte, vážení, uvádím náš šlapací rozhlasový vůz do pohybu, neboť elektrikář Karel,

který, jak se dozvídám od doktora Sádla, spadl z telegrafního sloupu, hraje v naší pohádce hlavní roli. Doufám, že to nebude nic vážného.

Doktor Sádlo už dojel k nešťastnému elektrikáři.

„Cos dělal, hochu?“ ptá se lékař.

„Vylezu na sloup, pane doktore, jako vždycky – jau... v tom kotníku je to nejhorší – a chci se připoutat. Vtom slyším dole pod sebou na silnici takové slabé, ale zvláštní zvonění,“ vypráví elektrikář.

„Někdo jel na kole,“ odhaduje doktor.

„Kdyby někdo, pane doktore,“ pokračuje zraněný elektrikář Karel. „Za prvé, to kolo mělo zlaté ráfky...“

„Tak to už mi je jasné, milý příteli, bicykl se zlatými ráfky nemá nikdo jiný než princezna Bohunka,“ skočí doktor elektrikáři do řeči.

„Princezna Bohunka...“ vzdychne Karel.

„Podíváš se pod sebe, vidíš princeznu a zavrát... a letíš dolů jako kaštan,“ má jasno doktor Sádlo.

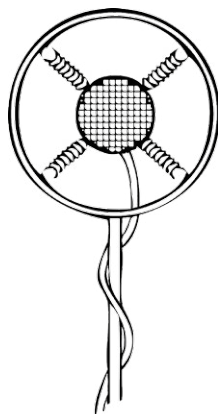
„No, právě.“

„Naštěstí to není nic vážnějšího, napíšu ti recept. To máme – slabý výron v kotníku komplikovaný silnou zamilovaností v prvním stadiu.“

„Čím komplikovaný, pane doktore?“ nechápe elektrikář.

„Tím, že se ti princezna líbí. Ukaž oči... podívej se nahoru... no jo, no, to je jasné, ale nic si z toho nedělej. Bohunka se líbí kdekomu. I sousednímu princi Ruprechtovi.

A stejně mu to není nic platné. Tak buď zdráv, chlapče. A dávej si na tu nohu obklady,“ loučí se doktor Sádlo.

Dobře to dopadlo, elektrikář se z toho brzy vykřeše, a než se tak stane, představím vám princeznu Bohunku. Že je krásná, to už z vyprávění víte. Ale co ještě nevíte, kam to na svém kole se zlatými ráfky jezdí. Tedy, každé úterý a pátek jezdí do hodin tichého zpěvu k paní učitelce Tiché.

„Tak ještě jednou, a pěkně tiše,“ nabádá učitelka Tichá princeznu.

+

A Bohunka zpívá:

*Tichý větřík navštívil
malé bílé poupě
Na plátky ho políbil
byl na telegrafním sloupě*

„Na telegrafním sloupě? Ukaž?“ pohlédne paní učitelka do zpěvníku. „Na plátky ho políbil... skoupě, ach, tak, skoupě! Kde jsi, děvče, vzala ten telegrafní sloup? Tady nic takového není!“

„Já jsem si to, prosím, nějak spletla,“ omlouvá se princezna.

„Tak znovu, děvenko, a pozorně.“

*Tichý větřík navštívil
malé bílé poupě
On v takové výšce byl
byl na telegrafním sloupě*

„Zase ten sloup! Co to s tebou dneska je, Bohunko?“ nechápe Tichá.

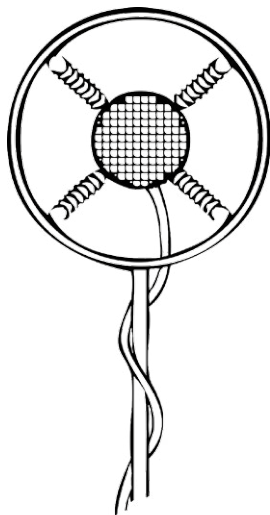
„Paní učitelko,“ prosí Bohunka, „slibte, že to nikomu neřeknete... On stál až nahoře v takové výšce na telegrafním sloupě a já jela kolem a on se na mě divně... tak pěkně podíval... Paní učitelko, jak se na mě podíval, tak spadl na zem... jestli se mu něco stalo... já jsem chtěla zastavit, ale víte, že za mnou pořád jezdí královská garda... tatínek by se to dozvěděl... Že se mu nic nestane, paní učitelko, že ne?!“ ujišťuje se nešťastná princezna.

„Tatínek spadl z telegrafního sloupu?“ diví se paní učitelka. „A dobře mu tak, co leze po vejškách.“

„Ale ne, tatínek ne,“ vysvětluje zoufalá Bohunka.

U mikrofonu jsem opět já, Ludvík Šňůra, reportér královského rozhlasu. S radostí vám oznamuji, že Karel nám už chodí, jeho kotník je v pořádku. Doktor Sádlo je doktor k pohledání. Karel už zase šplhá po sloupech, má na botách takové ty ozubené stoupačky a stoupá a stoupá...

Kolo kolem nejede

(písnička elektrikáře Karla)

*Stoupám a stoupám do výšky
prohlídnout bílé kalíšky
Stoupám až skoro do nebe
a pořád myslím na tebe*

*Když se podívám na zemi
po tobě zasteskne se mi
Když se podívám do slunka
říkám si, co asi Bohunka*

*Ale chyba, chyba, chyba lávky
kolo se zlatými ráfky
kolo kolem nejede
kolo kolem nejede*

PRVNÍ ZPRÁVA TELEGRAFNÍHO SLOUPNÍKA

Královský rádce Josef doprovázející Tichošlapa IV. si všimne elektrikáře Karla a hned spustí:

„Prosím, tohle se děje necelý kilometr od královského paláce, milosti. Vyleze si na sloup a huláká.“

„Mladíku, jak si to představuješ, hulákat v mém Tichém šlapacím království, co? Ty nevíš, že to nesnáším, co?“ zlobí se král.

„Já jsem si nevším, že přijíždíte, milosti. Já jsem zrovna prohlížel izolátory,“ vysvětluje Karel.

„Cože prohlížel?“ nerozumí Tichošlap.

„Nějaké potvory, milosti,“ tlumočí Josef králi a hned přidává: „Navrhuji potrestat. Něco mu zabavit. Všimněte si, milosti, jak se na nás dívá... svrchu!“

„To bude tím, že je na tom stromě, ne?“ namítá veličenstvo.

„To není strom, Vaše Výsosti, to je telegrafní sloup,“ poučuje Josef.

„To se podívejme. A smí se na to lézt?“

„On může, milosti, on je elektrikář. Ale nesmí hulákat! Vypadá to nevinně, ale je to vysoce nebezpečné. Začne to hulákáním a končí to vzpourou! Musíme ho potrestat!“ rozčiluje se královský rádce.

„Co mu zabavíme?“ dotazuje se Tichošlap.

„Navrhuji kleště, milosti, bez nich bude úplně nemožný. Tady je mám. Tak, a můžeme jet,“ říká spokojeně Josef.

„To jsou kleště?“ ptá se král.